

פרנקי וארי, שני הקנדים אשר העבירו את הכנות הישראליות מעכר לגבול

לא נערך ביום הקבוע של ביקור מכונית הוואר. פרנקי טילפן לפנסיון בו שכרה דליה חדר. דליה היתה בבית. "מה אתה עושה בעיר?" השתוממה דליה. פרנקי הודיע לה שהצליח להגיע עם אדי העירה. הוא קבע עמה פגישה, ביקש ממנה להודיע לאהה שתבוא גם כן לפגישה, כיוון שאדי מתכה לה.

אהה היתה אהובה דגנית, שכנתה של דליה לחדר, וחברתה לאירוח בריקשהיבר. אהה שתורת-השיער היתה יפת-מראה ויפת-גוף יותר מדליה. אהה היתה פטפטנית גדולה. פיה ספץ תמיד סיפורים. לרוב אהבה לספר על עצמה ועל חייה. אולם כמעט בכל פעם היתה מספרת סיפור אחר. קשה היה להבדיל מה אמת ומה שקר בדבריה.

אהובה הצברית, היתה אף היא בת משפחה מיוצאי כורדיסטאן, שהתגוררה בירושלים. כאשר היתה חילת כהה"ל באיזור ירושלים, התידדה עם קציני האו"ם במקום, ושמה יצא לשמצת בקרב מכריה בירושלים. אחרי חדשי שירות מעטים בצבא, היא שוחררה, מאחר והתנהגותה הוגדרה כהתנהגות בלתי-מוסרית. תגובתה של אהה היפה, היה נסיון לאיבוד עצמי לדעת. היא ירתה בעצמה, אולם הכדור רק פצעה קל והיא נשארה בחיים.

בירושלים עבדה אהה כפקידה, עד שיום אחד הכירה באמצעות אחיה, חיל חסון מעולי מרוקו. בין השניים התפתחה ידידות עמוקה. באותה תקופה בדיוק מתה אחותה הקטנה. אולם עקב שהמשפחה היתה שרויה באבל הודיעה אהה כי היא עומדת להנשא לחילי. המשפחה שניסתה להניא אותה מהנשואים, לא הצליחה, ונידתה אותה.

אהה החלה בחיי-הנשואים, אולם הם לא נמשכו ומרדב. בעלה התגלה כפוחז שרצה לחיות על חשבונה, לדבריה. הוא היה מתנהג אליה בגסות, האשים אותה בכל פעם בבגידות. הוא היה מכה אותה בבית וברחוב לפני קהל. בסופו של דבר ברחתה אהה מבעלה, הגיעה בטרמפים לאילת, החלה לעבוד בגם כחדרנית במלון.

כאשר זכתה בשם מבעלה, חזרה אהה לירושלים. במשך כמה חודשים עבדה כפקידה במשרדים ממשלתיים רבים. במרוצת הזמן התגלגלה אף לבארשבע, שם עבדה כפקידת בנק, ניהלה חיי-אהבה סוערים עם בנו של אחד השייכים הבדואים במקום שאף הציע לה נשואין.

לפני כארבעה חודשים חזרה אהובה שוב לאילת. החלה לחסוך שם כסף בעבודה כחדרנית ובמקצועות-הלהאי של האירוח. שם הכירה אהה את אלברט שומן, גרמני נוצרי שעבד על סיפון האניה פלוין. שהיילה בקו דרום-אפריקה-אילת. בין השניים התפתחה אהבה לוחטת.

בכתב ידו הילדותי, באנגלית מלאה שגיאות, היה אלברט שולח לאהה מכתבי אהבה כתובים בדיו אדומה מכל נמל ונמל בו עגנה אניתו. "אהובה יקרה!" היה שומן כותב לה. "את אינך יודעת עד כמה אני אוהב אותך, והייתי רוצה שנהיה לעולם יחד, ושאלה את שארית ימי לידך." הוא אף ביקש ממנה להציג אותו בפני משפחתה כדי שיוכל לבקש מהם את ידה.

אולם אהובה, שהיתה מחוירה לו מכתבים ובהם בקשות הדופות למשלוח כספים, לא שאפה כנראה להיות לעולם עם המלח הגרמני. היא בילתה בחברת אחרים, ואפילו כששומן היה מגיע לאילת, לא תמיד היה עולה בדיו למצאה. "אהובה היקרה והמתוקה שלי" כתב שומן באחד מ"מכתביו", "אני מרגיש רע מאוד על שאיני פוגש אותך בבואי לאילת. הייתי רוצה מאוד לבוא אליך, אולם זה אינו אפשרי. אנא יקירתי, השתדלי לבוא לאילת ואם יפנת יכולה, אנא שלי, לי לפחות אחת מאותן תמונות יפות שלך." לפעמים היתה אהה נענית להצעותיו של מאהבה, ויודת לאילת להפגש עמו.

באחד מביקוריו באילת, ניסתה אהה להתגנב לאניתו של שומן ולברוח מהארץ. היא נתפסה ונעצרה. כעבור זמן קצר גורשה מאילת והוזהרה לא לחזור לשם לעולם. שומן

למועדון-לילה. שם לא קיבלה דליה את המשכורת הקבועה בסך 50 ל"י לשבוע שהיתה מקבלת במקומות אחרים. היא התקיימה רק על אחוזים מהחשלומים של מארחיה. אולם סכומים אלה הספיקו לה, כיוון שמארחיה היו רבים.

ריקשהיבר, היה מקום הבילוי הקבוע של החיילים הקנדיים מכות-התירום. שם הכירה דליה את פרנקי. היכרות הפכה לידידות, והידידות הפכה לאהבה. פרנקי היה מנצל כל הזדמנות כדי להגיע לתל-אביב אל דליה. כשלא יכול היה להגיע היה משגר לה, באמצעות דואר האו"ם, מכתבי אהבה רבים ותמימים. כשהיה בא לחופש, היה מטיע את דליה במכונית האו"ם ברחבי-העיר, שותה בחברתה ומבלה עמה. תכופות אחרי שהיתה שתויה, היתה דליה מזעיקה באמצע הרחוב את חבריה אל המכונית הלבנה: "בואו לקבל סיגריות", היתה קוראת להם.

כיוון שפרנקי ודליה לא יכלה להחזיק את הקשר הזה זמן מועד כמספלת בילדים. לא עבר זמן רב והיא מצאה ינחמים כרוצות מאהבים אחרים. משם נותרה לה רק דרך אחת. לפעמים, בעת שהיתה שיכורה, היתה דליה מספרת, כי אי-שם במוסד ילדים יש לה ילד. באלבומה הפרטי היא התזיקה אף תמונות של ילד קטן. אולם איש לא ידע אם אמנם היה זה ילדה שלה.

דליה החלה למצוא את פרוסתה כנערות-ברים. היה למקצוע זה תרון כפול לגביה. היא יכלה לשתות בחברת הלוקחות, היתה מקבלת אחוזים עבור הסכומים שהוציאו מארחיה. משך תקופה ארוכה הסתובבה דליה בברים של רמת-גן, אוזים, עז'בר, טרוקדורו. היא גרה בבית מלון ובשעות הערב היתה יוצאת לעבודתה. תפקידה כנערת-בר היה להצטרף אל המבקרים שם שביקשו את חברתה, לשתות עמם, לרקוד עמם, ולארץ להם לחברה כל עת שהותם במקום. מה שעשתה אחר-כך, לא היה ענינו של בעל המקום שהעסיק אותה.

דליה החלה למצוא את פרוסתה כנערות-ברים. היה למקצוע זה תרון כפול לגביה. היא יכלה לשתות בחברת הלוקחות, היתה מקבלת אחוזים עבור הסכומים שהוציאו מארחיה. משך תקופה ארוכה הסתובבה דליה בברים של רמת-גן, אוזים, עז'בר, טרוקדורו. היא גרה בבית מלון ובשעות הערב היתה יוצאת לעבודתה. תפקידה כנערת-בר היה להצטרף אל המבקרים שם שביקשו את חברתה, לשתות עמם, לרקוד עמם, ולארץ להם לחברה כל עת שהותם במקום. מה שעשתה אחר-כך, לא היה ענינו של בעל המקום שהעסיק אותה.

דליה החלה למצוא את פרוסתה כנערות-ברים. היה למקצוע זה תרון כפול לגביה. היא יכלה לשתות בחברת הלוקחות, היתה מקבלת אחוזים עבור הסכומים שהוציאו מארחיה. משך תקופה ארוכה הסתובבה דליה בברים של רמת-גן, אוזים, עז'בר, טרוקדורו. היא גרה בבית מלון ובשעות הערב היתה יוצאת לעבודתה. תפקידה כנערת-בר היה להצטרף אל המבקרים שם שביקשו את חברתה, לשתות עמם, לרקוד עמם, ולארץ להם לחברה כל עת שהותם במקום. מה שעשתה אחר-כך, לא היה ענינו של בעל המקום שהעסיק אותה.

דליה החלה למצוא את פרוסתה כנערות-ברים. היה למקצוע זה תרון כפול לגביה. היא יכלה לשתות בחברת הלוקחות, היתה מקבלת אחוזים עבור הסכומים שהוציאו מארחיה. משך תקופה ארוכה הסתובבה דליה בברים של רמת-גן, אוזים, עז'בר, טרוקדורו. היא גרה בבית מלון ובשעות הערב היתה יוצאת לעבודתה. תפקידה כנערת-בר היה להצטרף אל המבקרים שם שביקשו את חברתה, לשתות עמם, לרקוד עמם, ולארץ להם לחברה כל עת שהותם במקום. מה שעשתה אחר-כך, לא היה ענינו של בעל המקום שהעסיק אותה.

ידעה לכתוב בשום שפה, וידעה לקרוא רק מעט עברית.

תפקיד בשעות הלילה

פני שמונה שנים עלתה דליה עם משפחתה, מבני העדה הכורדית, לארץ. אחיה ואחיותיה התגוררו בסביבת פתח-תקוה, אולם דליה עצמה לא שהתה זמן רב במחיצתם. בגיל צעיר מאוד נאלצה לפרנס ולקיים את עצמה. היא חיפשה עבודות פשוטות והגונות שבחורה בגילה. חסרת מקצוע, יכולה להתפרנס מהן. תחילה עבדה בבית-הבראה לוקנים ברמת-גן. בתקופה יותר מאוחרת, עבדה ברמת-גן כעוזרת וכמלווה לילדים. ואז אירעה בחייה הטרדיה שהורידה אותה מן הדרך. היא פגשה במאהב ראשון. האהבה לא ארכה זמן רב. לא ידוע מה קרה למאהב, שהיה חייל צה"ל. דליה עצמה סיפרה פעם שנהרג, פעם אחרת סיפרה שעוב אותה. אולם האכזבה הראשונה הטביעה עליה את חותמה.

דליה החלה לשתות ולהשתכר. במצב כזה לא יכלה להחזיק את הקשר הזה זמן מועד כמספלת בילדים. לא עבר זמן רב והיא מצאה ינחמים כרוצות מאהבים אחרים. משם נותרה לה רק דרך אחת.

לפעמים, בעת שהיתה שיכורה, היתה דליה מספרת, כי אי-שם במוסד ילדים יש לה ילד. באלבומה הפרטי היא התזיקה אף תמונות של ילד קטן. אולם איש לא ידע אם אמנם היה זה ילדה שלה.

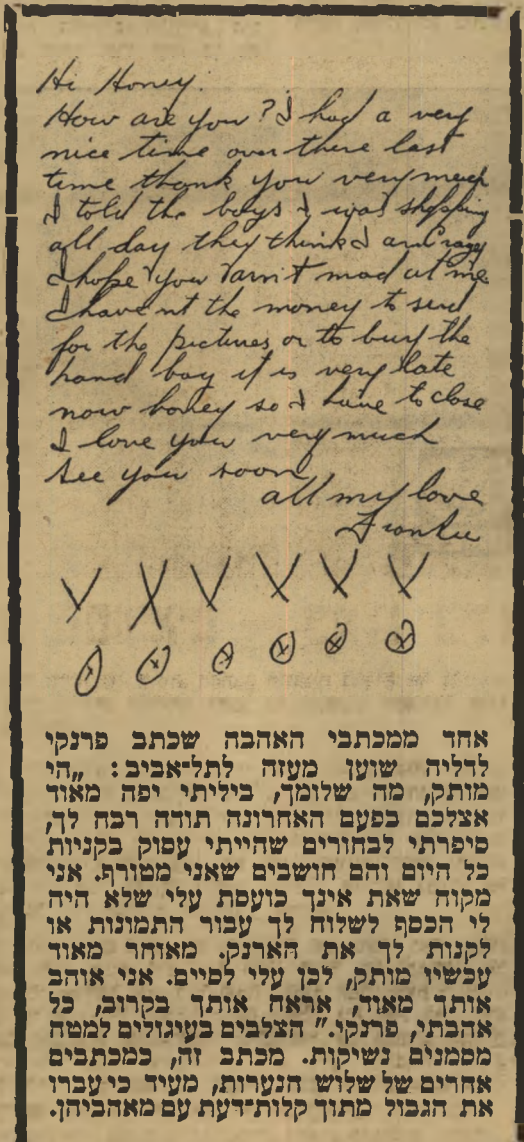
דליה החלה למצוא את פרוסתה כנערות-ברים. היה למקצוע זה תרון כפול לגביה. היא יכלה לשתות בחברת הלוקחות, היתה מקבלת אחוזים עבור הסכומים שהוציאו מארחיה. משך תקופה ארוכה הסתובבה דליה בברים של רמת-גן, אוזים, עז'בר, טרוקדורו. היא גרה בבית מלון ובשעות הערב היתה יוצאת לעבודתה. תפקידה כנערת-בר היה להצטרף אל המבקרים שם שביקשו את חברתה, לשתות עמם, לרקוד עמם, ולארץ להם לחברה כל עת שהותם במקום. מה שעשתה אחר-כך, לא היה ענינו של בעל המקום שהעסיק אותה.

"בואו לקבל סיגריות!"

דליה החלה למצוא את פרוסתה כנערות-ברים. היה למקצוע זה תרון כפול לגביה. היא יכלה לשתות בחברת הלוקחות, היתה מקבלת אחוזים עבור הסכומים שהוציאו מארחיה. משך תקופה ארוכה הסתובבה דליה בברים של רמת-גן, אוזים, עז'בר, טרוקדורו. היא גרה בבית מלון ובשעות הערב היתה יוצאת לעבודתה. תפקידה כנערת-בר היה להצטרף אל המבקרים שם שביקשו את חברתה, לשתות עמם, לרקוד עמם, ולארץ להם לחברה כל עת שהותם במקום. מה שעשתה אחר-כך, לא היה ענינו של בעל המקום שהעסיק אותה.

דליה החלה למצוא את פרוסתה כנערות-ברים. היה למקצוע זה תרון כפול לגביה. היא יכלה לשתות בחברת הלוקחות, היתה מקבלת אחוזים עבור הסכומים שהוציאו מארחיה. משך תקופה ארוכה הסתובבה דליה בברים של רמת-גן, אוזים, עז'בר, טרוקדורו. היא גרה בבית מלון ובשעות הערב היתה יוצאת לעבודתה. תפקידה כנערת-בר היה להצטרף אל המבקרים שם שביקשו את חברתה, לשתות עמם, לרקוד עמם, ולארץ להם לחברה כל עת שהותם במקום. מה שעשתה אחר-כך, לא היה ענינו של בעל המקום שהעסיק אותה.

דליה החלה למצוא את פרוסתה כנערות-ברים. היה למקצוע זה תרון כפול לגביה. היא יכלה לשתות בחברת הלוקחות, היתה מקבלת אחוזים עבור הסכומים שהוציאו מארחיה. משך תקופה ארוכה הסתובבה דליה בברים של רמת-גן, אוזים, עז'בר, טרוקדורו. היא גרה בבית מלון ובשעות הערב היתה יוצאת לעבודתה. תפקידה כנערת-בר היה להצטרף אל המבקרים שם שביקשו את חברתה, לשתות עמם, לרקוד עמם, ולארץ להם לחברה כל עת שהותם במקום. מה שעשתה אחר-כך, לא היה ענינו של בעל המקום שהעסיק אותה.

בתמונות מימין לשמאל: פרנקי ודליה; אהובה, אדי ופרנקי; אהובה באחת מתמונותיה האחרונות שצולמו ב"תל-אביב".